

1

Mala som ich nad hlavou.

Jasné, ťahajúce sa po celej oblohe, vpletené do oblakov.

Fialové vlny.

Stála som na parkovisku benzínovej pumpy. Poryvy vetra tlačili do stromov v priekope a jedine občasné trúbenie áut a trkotanie spoluhráčok ma ubezpečovalo, že nie som na konci sveta.

Nervozita z nadchádzajúceho zápasu bola v porovnaní s tým, čo som pocítovala teraz, úplná malina. Vytiahla som z vrecka mobil.

Po niekoľkých zazvoneniach sa ohlásil zadychčaný Carson. „Máme tréning, Meg. Zavolám ti o hodinu.“

Jedna z fialových vln klesla o čosi nižšie.

„Neuveríš, čo práve vidím.“

„Rowdyho Roostera na zadnej časti autobusu?“

„Hej! Ty si o tom vedel?“ zvolala som prekvapene. „Trénerku Stickersnú porazí.“ S rukami zloženými na hrudi a tvárou spolovice skrytou za modrou šiltovkou študovala dokonalý nákras maskota Vine-

landskej strednej – výtvor futbalistov. Pevne stískala pery. Vezuv sa opäť prebúdzal.

„Povedal mi o tom Derek, maľoval Rowdyho hlavu,“ zasmial sa môj dvanásťročný bratranec. „Preto mi voláš?“

„Nie. Vidím fialové vlny.“

„Maxove fialové vlny, ktoré podľa teba pridával na satelitné snímky vo photoshope?“

„Áno.“

V pozadí sa ozvala píšťalka a výrazný mužský hlas.

„Zjavili sa? Len tak?“ spýtal sa naliehavejšie.

„Nevšimla som si, kedy presne. Keď sme vyštartovali z Vinelandu, ešte na oblohe neboli. Zbadala som ich asi pred polhodinou.“

„Podľa –“ jeho vetu prerušila píšťalka. Porazene si odfúkol. „Prepáč, Meg, musím končiť. Pošlem ti číslo na Maxa a hneď po tréningu sa ozvem.“

„Nebudem mu volať,“ odvetila som pohoršene. „Odkedy on a Kate vedia o mojich schopnostiach, je ako trň v zadku.“

„Vážne, padám.“

„Maj sa, krpec,“ zamrmlala som do hluchého telefónu.

O chvíľu mi prišlo Maxovo číslo.

„Gynekologická ambulancia, prosím?“ ohlásil sa. Jeho hlas by som spoznala kdekoľvek, mala som naň totiž alergiu. Carson s ním hodiny skajpoval, niekedy som preto nemohla spať. Akoby nebolo dostatočne divné, že tridsaťročný rozvedený boháč sa bojí vyjsť z domu a častejšie sa baví s mojím bratrancom než s vlastnými deťmi. A ešte si aj myslí, že ma sledujú mimozemšťania. Vlastne s touto teóriou prišiel najprv Carson, ale Max – od ktorého by som čakala, že bude múdrejší a vyhovorí mu to –, túto *teóriu* iba potvrdil podozrivými satelitnými snímkami, zachytávajúcimi fialové vlny na miestach, kde som sa práve nachádzala.

Takže teraz sa musím baviť s bláznami posadnutými kozmickými záhadami, len aby som sa uistila, že Carsona nenahovoria na nejakú hlúposť. Za posledné týždne som z úst vypustila tie najbizarnejšie vety. *Nie, Carson, nemôžeš prispieť na výstavbu podzemného protijadrového krytu. Nie, Carson, nepôjdeme do Bosny a Hercegoviny skúmať Pyramídu Slnka. Nepováž sa objednať ten úlomok údajnej vesmírnej lode, poviem to Kevinovi! Nie, Carson, nepôjdeme si fotiť petroglyfy s internetovou skupinou Mimoszemšťania Medzi Nami na Veľkonočné ostrovy a zisťovať, či ich tam naozaj nenechali mimozemské rasy, tvoj otec by nás zabil.*

„Kto je tam?“ opýtal sa Max, keď som sa dlho neozývala.

„Predpokladala som, že krtkovia ordinujú len do tretej.“

„Meggie? To si ty?“

„A po štvrtej otvárajú ambulanciu pre kreténov a skrachované existencie.“

„Hej, hej,“ zastavil ma a hneď sa pustil do vysvetľovania, „potrebujem sa kryť. Exmanželka sa nudí a dala moje číslo na zoznamku. V poslednej dobe mi vyvolávajú staré ženské a chcú... nebudem to rozvíjať.“ Vydal čudný zvuk a pokračoval: „Načo mi vlastne voláš? Teda, niežeby mi to prekážalo, ale minule si mi dala jasne najavo, kam si s Carsonom môžeme strčiť naše teórie.“

„Potrebujem vedieť, čo si zistil o fialových vlnách.“

Ticho.

„Mal si pravdu, vo všetkom,“ pripustila som neochotne a v duchu som sa preklínala. „Lietajú mi nad hlavou a je to... znepokojujúce. Nikto iný ich nevidí a nedajú sa zachytiť fotoaparátom v mobile. Skúšala som.“

Odkášľal si. „Chceš odo mňa pomoc po tom, ako si ma nazvala krtkom?“

Nervózne som počúvala nohou o štrkovú cestu. „Predvčerom si hodinu presviedčal Carsona, aby s tebou a Kate šiel stanovať do Teo-

tihuacánu – a viem, čo to je, hľadala som to na Googli –, takže teraz mi láskavo vysyp všetko, čo vieš, skôr než budem veľmi zhovorčivá pred strýkom Kevinom. Nebol by rád, keby zistil, že jeho dvanásťročnému synovi vymývaš mozog –“

„Si hnusná vydieračka.“

„Prežívajú len najsilnejší,“ odvrkla som.

Pre Maxa som vzácný exemplár. Nebol by to on, keby mi neodpusťtil trochu zdravej drzosti. „Pozriem sa na tie vlny. Kde si?“

„Blízko Philadelphie.“

Tri kroky odo mňa s kelímkom plným tekutiny, z ktorej sa parilo, zastala Jackie a v tesnom závese za ňou docupkala blondínka v topánkach s vysokými opätkami – Barbara.

„S kým voláš?“ opýtala sa ma Jackie. Čierne vlasy jej vietor vohnal do kelímka. Zanáďavala a strčila ho do ruky kamarátke.

„So svojím lekárom,“ zaklamala som automaticky. Jackie a Barbara boli chápvavé a boli aj moje najlepšie priateľky, no nikdy by nepochopili, ako môžem vidieť niečo, čo iní nevidia. Pokladali by ma za blázna. Barbarina sestra je totiž na psychiatrii, pretože sa rozprávala s duchmi. „Poslala som vzorky do laboratória v Denveri.“

Barbara nadvihla obočie. Svetlozelenú kabelku so strapcami si posunula vyššie na plece. „Zistili, prečo sú tvoje vlasy červené a dorastú vždy, keď si ich ostriháš?“

„Nie.“ Keby toto bol môj jediný *divný* problém, žila by som šťastne až do smrti.

„Neverím, že si poslala svoju krv do labáku a nám v MMN o tom nepovedala!“ postážoval sa Max popri ťukaní do klávesnice. „S Kate sme ťa o to prosili niekoľko týždňov.“

Na Barbaru a Jackie som kývla hlavou. „Dajte mi, prosím, päť minút.“ Odkráčala som k lesu. „Nikam som nič neposielala, Max. Kamošky o mne nevedia celú pravdu a ani im ju nepoviem. Zutekali by

a ja by som bola odsúdená tráviť všetok voľný čas len so stenami svojej izby. Občas možno s Carsonom. Ale keďže ten je takmer stále na tréningu alebo zabraný do debaty s tebou, táto možnosť padá. A teraz mi povedz všetko, čo si zistil o fialových vlnách, lebo prisahám, že niečo rozbijem!“

„Okej. Upokoj sa.“ Kým sa z druhej strany ozývalo iba ťukanie do klávesnice, zrak mi opäť zabehol k vlnám na oblohe. Skrúcali sa do divných tvarov, približovali sa k zemi a vysielali mojím smerom zvláštnu rušivú energiu.

„Hm. Podľa meteorológov sa k Philadelphii blíži búrka. Nechal som ich záznamy prejsť filtrom. Je tam dosť hustá sieť fialových vln. Počkaj ešte sekundu, niečo si overím.“

Barbara na mňa zamávala. „Pohni, Max, nemám čas,“ súrila som ho.

„Určite nie som jediný, kto ich zachytil. V takom veľkom množstve sa naposledy nachádzali nad jazerom Mitchell.“

Jazero Mitchell. Stiahol sa mi žalúdok.

Carson povedal Maxovi a jeho kamarátke, detektívke Kate, o smrti mojich rodičov. O našej rodine vedia skoro všetko, aj ako som dostala z kómy mamičku dvoch detí a obnovila kožu chlapíkovi s popáleniami po celom tele. Samozrejme, neverili mi a donútili ma predviesť liečenie na Carsonovi cez Skype.

Lenže potom už uverili a na ich mimozemskom zozname som sa posunula na najvyššiu priečku. Pre Kate a Maxa som teraz prvý solídny dôkaz existencie *niečoho väčšieho, než sme my sami*. Raz mi na ich žiadosť Carson priložil k hlave počas spánku meteorit, ktorý mu poslali poštou, dúfajúc, že na mňa nejako zareaguje a blikaním im v morzeovke odhalí tajomstvá vesmíru.

„Kate bola minule na káve s odborníkom na klímu. Vedel o vlnách, ale doteraz ich pokladal za nový druh aurory vznikajúci vplyvom globálneho otepľovania,“ zamľaskal Max po dlhšej chvíli ticha.

Už druhýkrát som si pred tváre odstrčila prameň vlasov. „Čo je, do-
kelu, auroľa?“

„Aurora.“

„Skús nejesť, keď rozprávaš,“ navrhla som mu. „Tak, čo to je?“

„Polárna žiara.“

„Nie sú len na Severnom a Južnom póle?“

Moje minimálne vedomosti ho, našťastie, nepobúrili. „Občas sa ob-
javia aj v našich zemepisných šírkach. Vznikajú vstupom slnečného
vetra do atmosféry. Lenže ak sa na tie vlny práve pozeráš, nemôže ísť
o žiadny nový druh *neviditeľnej* polárnej žiary ovplyvnenej globálnym
oteplňovaním.“ Max sa vždy pokúša nájsť racionálne vysvetlenie. Verí
napríklad v mimozemšťanov, ale je preňho dôležité nájsť dôkaz, vďaka
ktorému by tomu uverili ostatní a on by mohol povedať: *Ja som to*
vrazil. Keď mu Carson strčil pod nos mňa a zvláštnosti, ktoré sa okolo
mojej maličkosti neustále objavovali, aj to nahlas vyhlásil a týždeň mal
na Twitteri, že je pánom vesmíru. Zdeptalo ho však, že som mu na
testovanie neposkytla krv ani vlasy a čoskoro tvítoval už len *#uviazol-*
somvciernejdiere.

Fialové vlny som pripísala na dlhý zoznam svojich záhad. Mám čer-
vené vlasy a neviem si ich ostrihať ani prefarbiť. Dokážem liečiť doty-
kom a keď občas na mojej stupnici hnevu zabliká červená, nedokážem
sa ovládať. Napríklad na zápase proti babám z Bridgetonu som zasmé-
čovala tak silno, že lopta praskla. Alebo som sa naštvála na bývalého
frajera. Vrazila som mu a rozbila nos.

Nehody sa stávajú.

Záhady mávam na raňajky s ovsenými vločkami.

Opäť som vzhliadla k oblohe. Za vlnami sa s prísľubom lejaka prehá-
ňali husté mračná. Na severozápadnom horizonte sa nad radmi stro-
mov blýskalo.

„Hej, Meggie,“ prerušil Max dlhé ticho. „Raz tým fialovým vlnám

spoločne prídeme na kľb. Dovtedy musíš byť opatrná. Pamätaj si, že seba uzdraviť nemôžeš. Všetko sú to znamenia. V niečom sa od normálnych ľudí odlišuješ a my musíme pochopiť, v čom presne a v akom rozsahu ťa to ovplyvňuje.“

Nenávidím počúvať prednášky na tému: *Si iná*. „Keby som chcela poznať definíciu normálnosti, zavolala by som strýkovi. Ty nemaš právo hovoriť mi, že som čudáčka. Nevyliezol si zo svojho krtinca dobrých desať rokov, na stenách máš plagáty s prišerami a nosíš tričko s nápisom *Prichádzame v mieri*.“

„Nemyslel som to v zlom,“ vzdychol si. „S tebou je fakt ťažké komunikovať. Občas si príliš úprimná a priama, čo sa mnohým ľuďom vôbec nepáči a trochu ich to aj uráža.“

Položila som si ruku na čelo. „Vieš čo? Nikdy som ti nemala volať. Maj sa.“

„Sprav mi ešte láskavosť!“ zvolal. „Sľúb mi, že si na seba dáš pozor. Hlavne kvôli Carsonovi. Nepočula si ho, s akým obdivom o tebe občas hovorí. Po tom, čo sa stalo s jeho mamou, si nezaslúži stratiť niekoho ďalšieho. Chvíľu o tom uvažuj, dobre?“

Neodpovedala som. Namiesto toho som s hrčou v hrdle zložila.

Carson je zlatíčko. Spomenula som si na naše soboty – pozerávali sme spolu sci-fi filmy a sitkomy a naphčávali sa zmrzlinou. Pred dôležitými volejbalovými zápasmi so mnou chodieval behať. Bránil ma pred protivnými deckami tety Daisy a raz, keď som bola smutná, sa mi pokúsil upiecť môj obľúbený koláč podľa babkinho receptu. Konečný výtvar vyzeral ako uhlie, ale to je nepodstatné. Nevieť si predstaviť život bez neho. Je mi viac ako bratranec – je môj najlepší priateľ. Podľa Jackie a Barbary mi neprospieva tráviť toľko času s chlapcom v jeho veku, no pokiaľ sa dostatočne venujem aj im, nevyčítajú mi to.

Ja a Carson sme dve osamelé čierne labute. Jeden bez druhého by sme boli stratení. Presne preto som nemohla Maxovi nič sľúbiť. Pred-

stava, že sa okolo mňa deje niečo zlé, niečo, čo by mohlo ohroziť aj Carsonovo bezpečie, ma ničila.

„Pohni zadkom, Gridenwalková!“ zakričala na mňa trénerka zo schodov autobusu. „Odchádzame!“

Tesne pred nástupom upútala moju pozornosť postava pri bufete a spôsob, akým sa k nej z oblohy ťahali fialové vlny. Biele rovné vlasy povievali starej žene vo vetre – siahali jej tesne pod pás. Mala na sebe biele šaty z ľahkej látky. V ruke zvierala palicu zo svetlého dreva, posiatu fialovými ornamentmi. Vodnaté oči upierala priamo na mňa. Nemohla som sa do nich pozeráť príliš dlho, začalo ma pichať v hlave. Vyzerala ako... ako éterická bytosť. Zdalo sa, že nepodlieha gravitácii a čochvíľa ju vietor zdvihne a vezme preč. V jej postoji však nebolo nič neisté, nebála sa, že ju odfúkne. Vyžarovala z nej sila a múdrosť.

„Gridenwalková!“ zavrešťala trénerka, až som nadskočila. S tichým ospravedlnením som nastúpila.

Dnes je tých záhad predsa len o niečo viac než inokedy.

Krehká normálnosť, ktorú som si u babky v Alabame vybudovala, sa zrútila vo chvíli, keď sa zjavil Carson so zraneným kolenom. Jeho rana ma k sebe *volala*.

Nikdy som veľmi dobre neznášala utrpenie ostatných. Ako malej mi nebolo jasné prečo. Až v dvanástich som pochopila, čo sa to so mnou deje. Dokázala som liečiť dotykom, prítahovali ma k sebe zranenia iných. Musela som ich zbaviť utrpenia. Aj preto som sa vyhýbala nemocniciam, liečenie ma totiž veľakrát fyzicky vyčerpalo.

Babka hľadala odpovede v knihách, neprišla však na nič. Trvala na tom, aby som využívanie tejto schopnosti obmedzila na minimum. Nezdalo sa jej správne mať takú moc nad životom a smrťou iných, a pritom neznášať žiadne následky. Celodenná migréna podľa nej nebola dostatočnou kompenzáciou za vyliečenie leukémie.

Jackie som si nevšimla, kým mi nezamávala rukou pred nosom a nevytrhla ma zo sústredeného sledovania krajiny za oknom. „Si v poriadku?“

„Hm?“

Zvalila sa späť na svoje miesto. Pokrútila hlavou. „Daj sa dokopy, dievča. Ak budeš zajtra mimo, trénerka ti spraví zo života peklo.“

„Nebud' na ňu taká tvrdá,“ zahriakla ju Barbara zozadu. „Musí byť ťažké nevedieť, čo sa deje s jej vlastným telom.“

Jackie prevrátila oči. „To netuší polovica tupcov v našej škole. Za Meggine vlasy by som vraždila. Sú červené, nedajú sa ostrihať. A čo? Minule som čítala článok o chlapíkovi, ktorému narástli na hlave rohy. To bolo nechutné.“ Ukázala čiernym nechtom na moje vlasy. „Toto? Toto je požehnanie.“

Barbara ku mne natiahla ruku a chlácholivým hlasom dodala: „Všetko bude v poriadku.“ Neviem, či tomu verila viac kvôli mne alebo kvôli sestre. Ďalší blázon v okolí by na ňu nevrhal dobré svetlo.

Upriamila som pozornosť späť na fialové vlny. V myšlienkach som opäť zabúdila k rodičom a k tomu, ako zomreli. Tie vlny, tie vlny sú kľúčom.

Môj otec opustil rodný dom pred dvadsiatimi rokmi. S babkou sa pohádali. Nechcel zostať na farme, vždy túžil po živote v New Yorku, v meste príležitostí. Tam spoznal mamu.

V deň ich smrti som mala rok aj niečo. S ovčiami kiahňami ma nechali v New Yorku u priateľky, zatiaľ čo oni odcestovali do Alabamy navštíviť babku. Nikdy však nedorazili. Nehoda sa stala neďaleko babkinej farmy. Ich auto vletelo do jazera. Pitva potvrdila, že sa utopili, ale telo mojej mamy sa našlo na brehu, nikto však netuší, ako sa tam dostalo.

Sociálka ma nakoniec dala k babke. Spomienky na rodičov som si uchovala v škatuli obsahujúcej otcove futbalové trofeje zo strednej,

dve rozprávkové knižky, vianočnú čiapku, štrikovaný šál, fotku spred kukuričného poľa, kde stojí jeho mladšia verzia, kľúčenku pre šťastie a mamin zápisník s poznámkami o príbehu, ktorý sa chystala písať.

Predstavovala som si ju ako svetoznámu spisovateľku. Ako sedí za stolom na prvej autogramiáde, usmieva sa na fanúšikov, podpisuje im knižné výťažky a ja zatiaľ hrdo postávam vedľa nej.

Ak sa má niečo pokaziť, zaručene sa to pokazí. Vďaka niekoľkým nedopatreniam a nevysvetliteľným náhodám mi po mame nezostalo okrem jej príbehu nič. Takmer akoby nežila a jediným dôkazom o jej existencii som ja a koncept v zošite, ktorý na mňa občas zo zásuvky volá, aby som ho otvorila a pustila sa do písania.

Prečo tá s ockom prenasledovali fialové vlny, mami? Prečo teraz prenasledujú mňa? A kam sa podeli všetky tvoje veci?

Tieto otázky si kladiem už niekoľko rokov a stále na ne nemám žiadnu odpoveď.

A vtom autobusom trhlo. Len tak-tak sa mi podarilo udržať sa na mieste a nenaraziť hlavou do sedadla predou mnou. Jackie také šťastie nemala. Práve si čiernou ceruzkou maľovala oko. Zrúbala sa do uličky a na líci jej zostala čierna čiara.

„Idiot!“ zakričala zo zeme na šoféra.

Pomohla som jej pozbierať sa.

„Čo to bolo, dopekla?“ Zdvihla zlomenú ceruzku a znovu zanáďovala.

„Zostaňte na miestach!“ prikázala nám trénerka.

Ozvalo sa hlasné zahrmenie a autobus zastal. Zvonka k nám doliehalo trúbenie. Aj autá v protismere brzdili. Barbara odhrnula záves na zadnom okne. Z luxusného tmavomodrého auta stúpala para a zo starého pickupu za ním vyliezol asi dvadsaťročný chlapík. Kanadou kopol do pneumatiky. „Stará kraksňa!“

Spoluhráčka Samantha si kľakla na sedadlo. „Všetci stoja.“

„Možno nehoda,“ odvetila Simone.

Ľudia vystupovali z áut a dohadovali sa medzi sebou alebo telefonovali. Opäť zahrnelo. Vlny sa naďalej približovali k zemi.

Vo vrecku mi zavibroval mobil.

„Čo je, Max?“

„Je to obrovské!“ vykrikol nečakane. „Fialové vlny pred chvíľou vyslali silný výboj. Narušil magnetické pole a elektrostatická energia v atmosfére vzrástla. V žiadnom prípade nejde o slnečný vietor. Toto je niečo iné, väčšie. Invázia!“

„Max...“

„Meggie, počúvaj ma! Podľa údajov zo satelitu siahajú vlny až do Port Richmondu. Nech je to čokoľvek, ide to po tebe, inak by si ich nevidela. Uteč, kým môžeš,“ prosil ma. „Tá vec je nebezpečná. Začne sa to búrkou a potom – PUF!“

„S kým zase telefonuješ?“ Jackie počula Maxov zapálený prejav.

Mykla som plecami a ukazovák som si zatukala na spánok. Čo som čakala od šialenca posadnutého ufónmi?

Chcel povedať niečo ďalšie, ale spojenie sa prerušilo. Mobil sa mi sám od seba vypol. Znechutene som ho strčila do vrecka k mp3 prehrávaču, ktorý som pred pár rokmi dostala na Vianoce od Carsona. Na behanie bol praktickejší ako mobil a zozadu mal štipec.

Kútikom oka som na okraji cesty zachytila starenu s palicou. Jej prítomnosť ma znervóznila. Všimla si, že sa na ňu pozerám. Natiahla ku mne voľnú ruku. „*Pod' ku mne,*“ ozval sa mi v hlave jej hlas – pri rozprávaní vôbec neotvárala ústa. „*Potrebuješ ochranu.*“

Autobusom otriaslo silné zahrmenie.

Zavrela som oči. *Dýchaj, Meggie, dýchaj, čoskoro sa to skončí a zajtra sa zobudíš v hotelovej izbe.* Keď som oči znovu otvorila, starena zmizla.

Barbara sa skrčila na sedačke. Nohy si stiahla pod bradu. „Vravela som vám, že nenávidím búrky?“

„Niekoľkokrát.“ Jackie si zotierala z líca čiernu linku. „Taktiež si vravela, že si alergická na citrusové ovocie, nemáš rada mačky a z čokolády ťa nadúva.“

„Vážne, vážne ich nenávidím.“

Prilepila som tvár na sklo. Pomedzi fialové vlny na oblohe preniklo niekoľko bleskov. Ďalšie zahrmenie otriaslo hádam celými Štátmi. Zopár dievčat zapišťalo a ľudia, ktorí ešte nenasadli do áut, si zakrývali uši rukami.

Náš autobus sa neprirodzene rozochvel. Hlboko vo mne sa usídlil strach a zovrel ma kovovou pästou.

Udrel blesk a tentoraz nezostal v oblakoch. Trafil do stĺpu pri ceste, ktorý padol na autá za nami. Kým dievčatá v autobuse strnulo sedeli, za oknom nastala apokalypsa. Blesk trafil ďalší stĺp a ten sa zložil na bielu dodávku. Spravil do nej hlbokú preliačinu, pretrhnuté elektrické káble sa rozbehli do každej strany ako iskriace hady.

„Von!“ spamätala sa trénerka. „Okamžite von!“

Dva roky sme naučené bez protestov robiť všetko, čo nám povie. Zmätené a vystrašené sme sa vyteperili na cestu. Náramne sa ochladilo. Fialové vlny takmer pohltili koruny stromov. Počula som *volanie rán* od auta zasiahnutého stĺpom. Silnelo každou sekundou, vibrovali mi z neho v tele všetky bunky a začínala som byť malátna.

Vtedy akoby ma niečo zasiahlo do chrbta. Otočila som sa.

Kráčala ku mne vysoká žena v priliehavej čiernej kombinéze so striebornými znakmi po celom trupe a ramenách. Vlasy čierne ako uhlie, spletené do hrubého vrkoča, jej zdobili kryštály a výrazné čierne oči mala orámované hustými mihalnicami. Tmavé pery jej kontrastovali s bledou pokožkou, posiatou drobnými kropajami potu.

Takto vyzerajú mimozemšťania? Preletelo mi myslou.

Vystierala ku mne ruku, niečo si mrmlala popod nos. Jej chladný pohľad ma priklincoval na mieste. Tlkot srdca sa mi nečakane spoma-

lil, okolité zvuky zanikali a fialové vlny sa mi rozplývali pred očami. *Volanie* mi silno pulzovalo v žilách.

Vyžarovala z nej moc. Inštinkt mi hovoril, aby som vzala nohy na plecia a s vreskotom utekala čo najďalej. Z vystretej ruky jej vychádzala... čierna hmla. Postupne sa presunula na zem a plazila sa ku mne.

Pretrela som si oči. Uverím všeličomu, veď som sama nevysvetliteľná anomália, ale toto je priveľa aj na mňa. Potrebujem lieky.

Konskú dávku. Čohokoľvek.

Po mojom boku sa zhmotnila starena s palicou. Do pleca sa mi zaryli jej kostnaté prsty. „*Slúbila som tvojej mame, že ťa ochránim. Tu viac nie si v bezpečí.*“

Oblohu preťal blesk a vzápätí ma pohltilo svetlo. Žena v čiernej kombinéze mi zmizla z dohľadu. Okolo mňa sa krútila už len žiara a fialové vlny. Ich vír sa postupne zužoval, vyťahoval mi z pľúc vzduch. Spadla som na kolená a chytila sa za krk. „Čo sa to deje?!“

Starena ma stále pevne držala. Ornamenty na jej drevenej palici žiarili jasnejšie ako svetlo okolo nás.

Stálo ma obrovskú námahu postaviť sa a vymaniť sa z jej zovretia. Vykročila som k fialovému závoju.

Stareninu tvár zrazu poznačili vrásky zdesenia. „*Nie, nedotýkaj sa Prechodu!*“

Na jej výkriky bolo neskoro. Ruku som prestrčila cez vír.